

12/5

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΗΛΕΙΑΣ
Κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΒΑΣ. ΛΑΒΟΠΟΥΛΟΣ

1966

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. { $\frac{\text{Πρωτ. 613}}{\text{Διεκπ. 196}}$

Ἀθήνησι τῇ 1ῃ Μαρτίου 1966

Πρὸς

τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ἡλείας
κ. Γερμανὸν

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπὸ στοιχεῖα Δ.Υ. ἀπὸ 26-2-1966 ὑμετέρου ἐγγράφου, δι' οὗ ὑποβάλλετε πρὸς ἔγκρισιν τὴν Ἱερ. Ἀκολουθίαν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γερμανοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου, Ὑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πονηθεῖσαν, Συνοδικῇ ἀποφάσει, γνωρίζομεν ὑμῖν, δι' ἐγκρίνεται αὕτη, καθ' ὅσον οὐδὲν περιέχεται ἐν αὐτῇ τὸ ἀπᾶδον πρὸς τὰ Δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τούτοις κατασπαζόμενοι τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα ἐν Κυρίῳ, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.

† Ὁ Ἀθηναίων Χρυσόστομος, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. Σερ. Ἀσπιώτης

Μαΐου ιβ΄

Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γερμανοῦ
Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως

⌘

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ἰστώμεν στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ἦδωκας σημείωσιν.

”**Ω**φθης ἐκ νεότητος, πεποικιλμένος ταῖς πράξεσι, τῆς σοφίας τῆς κρείττονος, ζωῆς καθαρότητι, καὶ περιφανείᾳ, ἀρετῶν ποικίλων, περιλαμπόμενος σοφέ, καὶ διαπρέπων λόγῳ τῆς χάριτος· ἐντεῦθεν ἐνθεώτατος, ἀρχιερεὺς ἐχρημάτισας, τῆς Κυζίκου καὶ πρόεδρος, Γερμανὲ ἱερώτατε.

Ψήφῳ θείου Πνεύματος, ὡς πλήρης θείας ἐλλάμψεως, ποιμὴν μέγας καὶ ἐνθεος, Κωνσταντινουπόλεως, Γερμανὲ ἐδείχθης, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπάσης ἄδυτος φωστήρ, καταφωτίζων λόγοις καὶ πράξεσι, τῶν εὐσεβῶν τὸ πλήρωμα, καὶ τῶν αἱρέσεων ἅπασαν, διελέγχων ἀπόνοιαν, Ἱεράρχα μακάριε.

Λόγῳ τῆς σοφίας σου, ὡς δυσσεβῆ καὶ παράνομον, Γερμανὲ παμμακάριστε, πανσόφως διήλεγξας, τὸν περὶ τὴν πίστιν, Λέοντα σφαλέντα, τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὀρθήν, καὶ τῶν Εἰκόνων Πάτερ ἐτράνωσας, τὴν σχετικὴν προσκύνησιν, ὡς τὰς καρδίας ἀνάγουςαν, τῶν πιστῶν καὶ τὴν ἔφεςιν, εἰς αὐτὸ τὸ πρωτότυπον.

Λύχνος ὁ πολύφωτος, τῆς ἐπιπνοίας τοῦ Πνεύματος, ἀρετῶν τὸ κειμήλιον, στόμα τὸ θεόφθογον, ὄργανον τὸ θεῖον, ἡ εὐσημος λύρα, ἀσμάτων τῶν πνευματικῶν, ἱεραρχίας ὁ νοῦς ὁ ἔνθεος, ὑμνεῖσθω θείοις μέλεσιν, ὁ Γερμανὸς ὁ μακάριος, ὁ πρεσβεύων ἐκάστοτε, ὑπὲρ πάντων πρὸς Κύριον.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Τῷ φωτὶ τῶν ἀρετῶν, καταλαμπρύνας τὴν ψυχὴν, ταῖς ἀκτίσι τῶν ἔργων σου, τὴν Ἐκκλησίαν ἐφαίδρυνας· τῶν ἀπορρήτων γὰρ μυσταγωγός, καὶ τῆς εὐσεβείας ὑποφήτης ὠφθης, θεοπρεπῶς πολιτευσάμενος, καὶ ἀμέμπτως ἱερατεύσας Θεῷ· καὶ ὡς θυσίαν αὐτῷ εὐπρόσδεκτον, προσαγαγὼν τοῦ βίου τὴν ἄθλησιν, τοῖς νοεροῖς συνήφθης λειτουργοῖς, Γερμανὲ θεοφάντορ Ὅσιε· μεθ' ὧν ἀπαύστως ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπόστιχα.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Αἴγλη τῶν ἀρετῶν, καθάρας τὴν καρδίαν, ἰδεῖν κατηξιώθης, τὰς θεϊκὰς ἐλλάμψεις, Ἀρχιεράρχα Ὅσιε.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν...

Λόγῳ σου ἱερῷ, εὐφραίνεις καὶ στηρίζεις, Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς θεῖος Ἱεράρχης, ὃ Γερμανὲ Πατὴρ ἡμῶν.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσσονται δικαιοσύνην...

Μέγας ἀρχιερεὺς, ἐν Βυζαντίῳ ὠφθης, καὶ πάσης Ἐκκλησίας, ὡς τοῦ Χριστοῦ θεράπων, λύχνος φωτοειδέστατος.

Δόξα. Τριαδικόν.

Τρίφωνε Πανουργέ, ὁμόδοξε Θεότης, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, λιταῖς τοῦ Ἱεράρχου, εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

· " Ἀχραντε Μαριάμ, Θεογεννήτορ Κόρη, φωτὶ τῶν πρεσβειῶν σου, τὰς κόρας τῆς ψυχῆς μου, καταύγασον καὶ σῶσον με.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἄπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ Ἀπόλυσις.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος α'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! Παρακλήτου τὸ φῶς, Γερμανὸς ὁ πάνσοφος, ὡς σκευὸς περιφανές, βίου λαμπρότητος, δεξάμενος τῆ ψυχῇ, τῆς εὐσεβείας ἐκφαίνει τὴν ἔλλαμψιν, πιστούμενος ἐμφανῶς, τῶν Ἀποστόλων τὴν χάριν τὴν ἄνωθεν. Ὅθεν τὴν ἁγίαν μνήμην, τούτου ἐορτάσωμεν, ἵνα λάβωμεν πάντες, φωτισμὸν καὶ θεῖον ἔλεος.

Βαβαὶ τῆς σῆς εὐτολμίας σοφέ! δι' ἧς ἐν σοφία, ἀληθεῖ διηλεγξας, τοῦ Λέοντος τὸ σαθρόν, καὶ ἄνουν φρόνημα, καὶ δόγμασιν ἱεροῖς, τὴν τῶν ἁγίων Εἰκόνων προσκύνησιν, ἐτράνωσας εὐσεβῶς, ὡς Ἀποστόλων τῶν θείων ὁμότροπος. Ὅθεν ὡς ὁμολογίας, στόμα σε γεραίρομεν, Γερμανὲ θεοφάντορ, καὶ Πατέρων ἐγκαλλώπισμα.

Τὴν καθαρὰν πολιτείαν σου, εὐαγέσι πόνοις, εὐσεβείας Ἁγιε, καὶ σκάμμασιν ἱεροῖς, ὡς κατεκόσμησας, ἐδείχθης θεοειδῆς, τῆς Ἐκκλησίας φωστήρ καὶ διδάσκαλος, ἀκτίσι ταῖς νοηταῖς, αἰρετικῶν διαλύων τὴν ζόφωσιν. Ὅθεν ὡς τῆς ἄνω δόξης, μέτοχος γενόμενος, Γερμανὲ Ἱεράρχα, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν πρέσβευε.

Προσόμοια ἕτερα. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῆς σοφίας τοῦ Πνεύματος, φωραυγὲς ἐνδιαίτημα, Γερμανὲ μακάριε ἐκ νεότητος, ὡς ἀληθῶς ἐχρημάτισας, σαυτὸν καθηράμενος, προσπαθείας γεηρᾶς, διὰ βίου λαμπρότητος· ὅθεν ἔλαμψας, ὡς ἀστήρ ἑωσφόρος καταυγάζων, τοῦ Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, Ὁρθοδοξίας τοῖς δόγμασι.

Τῆς Κυζίκου τὸ ποιμνιον, ὡς πανσόφως ἐποιίμανας, Κωνσταντινουπόλεως ἐνθεώτατος, ἀρχιεράρχης καὶ πρόεδρος, καὶ στύλος ὀλόφωτος, ἐπινεύσει θεϊκῆ, Γερμανὲ ἱερώτατε, ἀναδέδειξαι, καὶ φωτὶ τῶν πλουσίων ἀρετῶν σου, καὶ τῶν λόγων ταῖς ἀκτίσι τὴν Ἐκκλησίαν ἐφαιδρυνας.

Ὡς θεόπνευστον ὄργανον, τῆ τῶν λόγων σου σάλπιγγι, Γερμανὲ θεόσοφε ἐμελώδησας, ἄσματα θεῖα καὶ ἤνεσας, Κυρίου τὴν σάρκωσιν, καὶ Ἁγίων ἑορτάς, καὶ δογμάτων ὀρθότητι, σοφῶς ἠλεγξας, τὸν δεινῶς ἀσεβοῦντα βασιλέα, παρ' οὗ Πάτερ καὶ τοῦ θρόνου, τοῦ σοῦ ἀδίκως ἐκβέβλησαι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐξέλαμψεν, ἡ τοῦ Ἱεράρχου Γερμανοῦ μνήμη, τὴν Ἐκκλησίαν καταφαιδρύνουσα· δεῦτε τῆ τούτου χάριτι μυσταγωγούμενοι, ἐνθέως ἑορτάσωμεν, πρὸς αὐτὸν βοῶντες· χαίροις ὁ πολιτεία θεῖα ἐμπρέσας, καὶ Ἀποστολικοῖς πλουτισθεὶς χαρίσμασι· χαίροις Ἱεράρχα θεόσοφε, ὁ ἀμέμπτως ἱερατεύσας Θεῷ, καὶ τῆς εὐσεβείας τρανώσας τὰς ἐκφάνσεις· χαίροις Εἰκονομάχων ἔλεγχος σφοδρός, καὶ τῆς ὀρθῆς λατρείας, τύπος καὶ παράδειγμα. Ἐν αὐτῇ καὶ ἡμῶν τὰς καρδίας στήριξον, καὶ πρέσβευε Κυρίῳ Πάτερ, ἔλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκειμένον, Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εἶρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιώτερα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη· νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ. Καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξο-

δοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, ὡς ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προῖεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἢ σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαιδευτοὶ ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένος δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γέννηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν καὶ πλησθήσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ, φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοία τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται· χεῖλη ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας· στόμα σοφῶν μελετᾷ σοφίαν. Δικαιοσύνη δὲ ῥύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς· υἱὸς γὰρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν· καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φῶς δικαίοις διὰ παντός, καὶ παρὰ Κυρίου εὐρήσουσι χάριν καὶ

δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλά ἐπίσταται, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος ὀσίας καρδίας, δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ὁδῷ. Σοφία Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον συνετοῦ· φθάνει γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ γνωσθῆναι, καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπώντων αὐτήν. Ὁ ὀρθρίσας πρὸς αὐτήν, οὐ κοπιάσει καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτήν, ταχέως ἀμέριμνος ἔσται. Ὅτι τοὺς ἀξίους αὐτῆς αὕτη περιέρχεται ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτὲ κακία. Διὰ ταῦτα καὶ ἐραστής ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς, καὶ ἐφίλησα ταύτην, καὶ ἐξεζήτησα ἐκ νεότητός μου, καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῷ· ὅτι ὁ πάντων Δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν· μύστης γὰρ ἔστι τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης καὶ αἰρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόνοι αὐτῆς εἰσὶν ἀρεταί· σωφροσύνην δὲ καὶ φρόνησιν αὕτη διδάσκει, δικαιοσύνην, καὶ ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδὲν ἔστιν ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ δὲ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν· ἐπίσταται στροφὰς λόγων, καὶ λύσεις αἰνιγμάτων, σημεῖα καὶ τέρατα προγιγνώσκει καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων. Καὶ πᾶσι σύμβουλος ἔστιν ἀγαθή· ὅτι ἀθανασία ἔστιν ἐν αὐτῇ, καὶ εὐκλεία ἐν κοινωνίᾳ λόγων αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ, καὶ εἶπον ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας. Θεὲ πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καὶ τῇ σοφίᾳ σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζη τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, καὶ διέπη τὸν Κόσμον ἐν ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καὶ μὴ μὲ ἀποδοκιμάσης ἐκ παίδων σου· ὅτι ἐγὼ δοῦλος σός, καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου. Ἐξαπόστειλον αὐτήν ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου, καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου· ἵνα συμπαροῦσα μοι διδάξη με, τί εὐάρεστόν ἔστι παρὰ σοί, καὶ ὁδηγήση με ἐν γνώσει, καὶ φυλάξη με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοὶ γὰρ θνητῶν πάντες δειλοί, καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Τῶν ἀρετῶν τὸ γέρας, περιποιησάμενος δι' ἔργων, ἱερωσύνης τὴν στολὴν, θεόθεν ἐκομίσω, Ἱεράρχα Γερμανέ· φιλοσοφία

γάρ τῇ θείᾳ, καθαγνίσας τὸν νοῦν, ἐνδιαίτημα πολύτιμον, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὤφθης· ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶν καὶ φθεγγόμενος, ῥήματα ζωῆς αἰωνίου, καὶ δογμάτων ἀκρίβειαν, καὶ ζωῆς ἀρίστης τύπον, τῇ Ἐκκλησίᾳ παρέθηκας. Ἄλλ' ὡς ὑπὲρ ταύτης τιθεὶς τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ ἄνω οἰκῆσας βασιλεία, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Ἦχος β'.

Παντοδαποῖς κεκοσμημένος προτερήμασι, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ κατεκόσμησας, τῇ σῆ σοφῇ ἡγεσίᾳ, Ἱεράρχα Γερμανέ· οὐ μόνον γὰρ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος, πολλῶ δὲ μᾶλλον πολιτεία σώφρονι, τῶν πιστῶν τὰς ψυχὰς ἐπαίδευσας, τὰ ἄνω ποθεῖν καὶ ζητεῖν, καὶ ἀλλοτρίων δογμάτων ἀπέχεσθαι· καὶ περίβλεπτος ἐν πᾶσι γενόμενος, πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, μέχρις αἵματος ἀντικατέστης, ὑπὲρ τῆς ὀρθῆς πίστεως, σαυτὸν προΐεμενος· διό σε ἐδόξασεν, ὁ τῆς δόξης Κύριος.

Ἦχος γ'.

Τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ζωῆς, λειτουργὸς ἐνθεώτατος, ἐν λόγῳ, ἐν ἔργῳ, ἐν ἀναστροφῇ, Ἀποστολικῶς ἐχρημάτισας, Ἱεράρχα πανσεβάσμιε· καὶ καλῶς διαγαγὼν, τὴν δοθεῖσαν σοι ἐξουσίαν, ἀγγελικῶς ἱεράτευσας, τῷ σαρκωθέντι Θεῷ ἡμῶν· οὐ τὴν ἐν σαρκὶ οἰκονομίαν, θεοφρόνως θεολογῶν, τῆς ἐμφερείας αὐτοῦ τὴν Εἰκόνα, τιμᾶν καὶ προσκυνεῖσθαι, ὀρθοδόξως ἐκήρυξας, Εἰκονομάχους ἐκτρεπόμενος. Ἄλλ' ὡς τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς κατατροφῶν, θεοφάντορ Γερμανέ, ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ἡ τοῦ Πνεύματος Χάρις, Δαβιτικῶς τοῖς Χεῖλεσί σου ἐξεχύθη, Ἱεράρχα Γερμανέ Πατὴρ ἡμῶν, καὶ ὄργανον θεῖον σὲ ἀνέδειξε, καὶ λύραν παναρμόνιον, τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ· ὅθεν λόγοις μελιρρῦτοις, καὶ ὕμνοις ἐνθέοις ἤνεσας, τῆς ἐν Χριστῷ οἰκονομίας, τὸ μέγα μυστήριον· καὶ τύπον καὶ εἰκόνα, σαυ-

τὸν παραστήσας, τῆς ἐν πνεύματι λατρείας καὶ ζωῆς, τοῦ σαρκωθέντος Σωτῆρος τὴν Εἰκόνα, σέβεσθαι ἐδίδαξας, θεοφθόγγῳ γλώσση· ἐντεῦθεν ὡς ἀληθείας ὑφηγητῆς, καὶ ποιμὴν ποιμένων, καὶ μέγας ὁμολογητῆς, ἀξίως ἐμεγαλύνθης, καὶ παρέχεις πᾶσι, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Τῆς σοφίας τῆς κρείττονος, θῆσαυρὸς ἐχρημάτισας θεοπρεπῶς πολιτευσάμενος, Γερμανὲ ἱεράτατε· ὀλοσχερῶς γὰρ Θεῷ ἀνακείμενος, ταῖς θείαις μελέταις τὸν νοῦν ἐπτέρωσας, καὶ τῶν γηϊνῶν ὑπέρτερος, ὡς οὐρανόφρων ὤφθης· ὅθεν ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τῇ σῆ ἱερατεία σεμνύνεται, καὶ τοῖς ὁσίοις πόνοις σου, τοὺς υἱοὺς αὐτῆς μυσταγωγεῖ, πρὸς εὐσεβείας ἐπιδόσεις. Ἄλλ' ὦ Ἱεράρχα μακάριε, πρέσβευε δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ὅτε μαιφόνων ἐκ Χειρῶν, Πάτερ προμηθεῖα ἐρρύσθης, τοῦ Παντοκράτορος, τότε καταλέλεξαι παρθένων τάγματι, τῇ ἀγνεΐᾳ κοσμούμενος, καὶ πάσαις ἰδέαις, ἐναρέτων πράξεων, καταλαμπόμενος· ὅθεν ὡσπερ λύχνος ἐκλάμπας, ἀρχιερωσύνης ἐμπρέπεις, Γερμανὲ παμμάκαρ τοῖς Χαρίσμασι.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν...

Ὅτε θεοσόφῳ διδαχῇ, ἤλεγξας τὸ ἄθεον δόγμα. Πάτερ τοῦ Λέοντος, τότε ὁ παράνομος ἄναξ ἐμβρόντητος, τῇ σοφίᾳ γέγονε, καὶ τοῦ ἱεροῦ σε, θρόνου κατεβίβασε, νοῖ ἀγνώμονι· σὺ γὰρ τοῦ Χριστοῦ τὴν Εἰκόνα, σέβεσθαι ἐκήρυξας πᾶσι, θείαις παραδόσεσιν ἐπόμενος.

Στίχ. Οί ιερείς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην...

“**Ο**τε θεοφθόγοις σου μολπαῖς, ἤνεσας ὡς ὄργανον θεῖον, τὰ μεγαλεῖα θεοῦ, τότε ἐνθεώτατος μύστης τῆς χάριτος, Γερμανὲ ἐχρημάτισας, ἀρετῶν ἀγίων, λόγῳ ἐκτιθέμενος, δόξαν τὴν ἄρρητον· ὅθεν ἰσαγγέλως βιώσας, τὴν ἱερωσύνην λαμπρύνεις, Πάτερ τοῖς σεπτοῖς σου κατορθώμασι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ’.

Τῷ λόγῳ τῆς χάριτος, τῶν εὐσεβῶν τὰς ἀκοὰς ὑπανοίγων, τὴν Ἐκκλησίαν ἐφαίδρυνας, τοῖς θεοφθόγοις σου ῥήμασι· καὶ τῇ ἰσχύϊ τῆς γλώσσης σου, τὰς περὶ τῶν θείων Εἰκόνων, διατρανώσας ὑπολήψεις, τῆς ἀληθείας τὸν χαρακτῆρα ἐνέφηνας· διὸ ἐν ἀμφοτέροις διαπρέψας, τὰ γέρα τῶν πόνων σου, παρὰ Θεοῦ ἀξίως εἴληφας· ᾧ καὶ πρεσβεύοις ἀπαύστως, Γερμανὲ ἱερώτατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ’. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σοφίας τοῖς δόγμασιν ἐκπαιδευθεὶς εὐκλεῶς, φωστήρ ἐχρημάτισας, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ἐν λόγοις καὶ πράξεσι· σύμμορφος γὰρ ὑπάρχων, τῆς εἰκόνοσ Κυρίου, λύεις Εἰκονομάχων, τὴν ἀντίθεον πλάνην· διὸ σε ἱεράρχα Γερμανέ, Χριστὸς ἐδόξασε.

Καὶ τὸ Μνηστῆρον ἐκείνῳ τῷ Ἐπιφάνειῳ.

Καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εξέλαμψε λαμπρῶς, ἡ ἅγια σου μνήμη, ὡς ἄστρον φαεινόν, Γερμανὲ Ἱεράρχα, ἡμᾶς καταλαμπρύνουσα, ταῖς ἀκτίσι τῶν τρόπων σου· ἦν γεραίροντες, ἀσματικῶς σε τιμῶμεν ὡς θεράποντα, καὶ ἀληθῆ μυστηπόλον, τῆς θείας Χρηστότητος.

Καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εἰκόνα θεόγραφον, τῶν ἱερῶν ἀρετῶν, σαυτὸν προτιθέμενος, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, ζωῆς καθαρότητι, σέβεσθαι καὶ τιμᾶσθαι, τὰς πανσέπτους Εἰκόνας, στόματι θεηγόρω, ἀνεκήρυξας Πάτερ, φυλάττων τῆς λατρείας, τὸν τύπον ἀπαραχάρακτον.

Καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θείας πίστεως, ὀρθοδοξία, ὑπεστήριξας, τὴν Ἐκκλησίαν, θεοφάντορ Γερμανὲ παμμακάριστε, καὶ τῶν αἵρέσεων λύσας τὴν ζόφωσιν, πρὸς ἀφθαρσίας τὸ φῶς ἐξεδήμησας. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς.

Τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Ἐκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη...

Εὐαγγέλιον τὸ τοῦ Ἀγ. Χρυσοστόμου.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Ποιμαντικοῖς διαπρέψας ἀγῶσιν, ὡς Ἱεράρχης σοφὸς ὁμολογία σαυτὸν ἐφαίδρυνας, Γερμανὲ παμμάρκα· οὐ γὰρ ἐκάμφθης ἀπειλαῖς, τοῦ παρανομήσαντος ἄνακτος, ἀλλ' ἐν ἡσυχία προέκρινας διάγειν, καὶ συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, ἢ συγκοινωνεῖν, τῆς αἵρέσεως πλάνη· διὸ Χριστός, τοὺς σοὺς καμάτους δεξάμενος, λαμπρῶς σε ἐδόξασεν, ἐν τῇ αἰδίῳ ζωῇ. Αὐτῆς καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, δεόμεθα Ἁγιε.

Εἶτα οἱ κανόνες, τῆς Ἑορτῆς, ἢ τοῦ Πάσχα, καὶ τοῦ Ἁγίου, ἔχων τὴν δε ἀκροστιχίδα.

«Τὸ Γερμανοῦ γέρας γεραρέσθω. Γερασίμου».

Ὦδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τῷ φέγγει τῆς Χάριτος, καταλαμπόμενος Ἁγιε, τὸν νοῦν μου καταύγασον, ταῖς ἰκεσίαις σου, ἀνυμνοῦντός σου, τὴν μνήμην Ἱεράρχα, καὶ βίου σου Ὅσιε, προτερήματα.

Ολύχνος ὁ πάμφωτος, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, τὸ γέρας τὸ ἐνθεον, τῶν ἱερῶν ἀρετῶν, ἀνυμνεῖσθω μοι, ὁ Γερμανὸς ὁ μέγας, ὁ πᾶσιν αἰτούμενος, παισμάτων ἄφεσιν.

Γνωρίζων ὁ Κύριος, τὴν ἐσομένην σοι ἔλλαμψιν, χειρός σε ἐρ-
ρύσατο, φονώσης Ἁγίε, καὶ παρθένων σε, ἐν εὐνουχίᾳ Πά-
τερ, χορεία κατέλεξε, προβλέψει κρείττονι.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ σεσωμάτῳται, ὁ Ὑπερούσιος Κύριος, ὃ ἦν μείνας
Ἄχραντε, καὶ ὃ οὐκ ἦν προσλαβών, ἀνεκαίνισε, τὴν τῶν
ἀνθρώπων φύσιν, ὁ μόνος φιλόανθρωπος, δι' ἀγαθότητα.

Καταβασίας τῆς τυχούσης Ἑορτῆς, ἢ τοῦ Πάσχα.

ᾠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους.

Ρεόντων εὐκλείας ἀπανθούσης, μακρύνας παμμάκαρ Γερμανέ
τὸ γεγονός σοι Ὅσιε, ὡς εὐδοκίαν κρείττονα, ἐμφρόνως ἡ-
γησάμενος, ταῖς ἀρεταῖς ἐνδιέπρεψας.

Μελέτη Γραφῶν τῶν θεοπνεύστων, λαμπρύνας νοός τὸ ὀπτι-
κόν, τὰ ὑπὲρ νοῦν μεμύησαι, τῇ καθαρᾷ καρδίᾳ σου, πρὸς
θεωρίαν αὐλον, ἐκ πρακτικῆς ἀναγόμενος.

Ἀγνεῖα καὶ βίῳ λαμπροτάτῳ, ἐκλάμπων θεόφρων Γερμανέ, ἀρ-
χιερεὺς Θεόληπτος, καὶ πρόεδρος περιδοξος, τῆς Ἐκκλη-
σίας πέφηνας, τῆς ἐν Κυζίκῳ μακάριε.

Θεοτοκίον.

Νοός μου διάλυσον τὸ σκότος, πληροῦν τὴν καρδίαν μου αἰεί,
τῶν γεηρῶν προλήψεων, φωτὶ τῷ τοῦ προσώπου σου, Παρ-
θένε ἢ κηήσασα, Χριστὸν τὸ φῶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἰερὰν ἀμπεχόμενος τὴν στολήν, ἀνεδείχθης ὑπέρμαχος τοῦ Χρι-
στοῦ, μὴ πτήξας παράνομον, Βασιλέα Πατὴρ ἡμῶν, τὸν αὐ-
χένα μὴ κλίνας, ἀθέῳ προστάγματι, ῥαπισμοὺς ὑποφέρων, ὄνειδη

καὶ σκώμματα· ὅθεν ὁ ἀλάστωρ, τῷ θυμῷ ὑπερζέσας, φρουρᾶ σε κατέκλεισε, μέχρι τέλους μακάριε· διὰ τοῦτο βοῶμεν σοι. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ὁ περίβλεπτός σου βίος, πανταχοῦ σε περίβλεπτον, ἀνέδειξε Πάτερ, οἷα τοῦ Θεοῦ φίλον γνήσιον, καὶ ἀρετῶν ἐνθεώτατον ἐκφάντορα, ἀνακράζοντα· δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Υψηλῆς ἐπὶ καθέδρας, ὡσπερ λύχνος πολύφωτος, ταπεινῆ καρδία, Πάτερ Ἱεράρχα ἀνέλαμψας, ἐπὶ τὸν θρόνον τὸν μέγαν ὡς ἐκάθισας, θεῖῳ Πνεύματι, τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων.

Γέρας ὠφθης Ἐκκλησίας, Γερμανὲ ἱερώτατε, πανιέρῳ βίῳ, καὶ τῇ τῶν δογμάτων ὀρθότητι, καὶ διδαχαῖς θεηγόροις συμμυνομένος, ὡς τῆς χάριτος, μυσταγωγὸς ἐνθεώτατος.

Ἐναρέτοις σου ιδέαις, Γερμανὲ παμμακάριστε, καὶ σοφίας πλούτῳ, καὶ τοῖς ἱεροῖς σου παλαίσμασι, τὴν ἱεράν ἀμπεχόνην πολλῷ πλείονι, κατελάμπρυνας, ὡς Ἱεράρχης θεόσοφος.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι Κόρη τὴν ψυχὴν μου, τῆς δουλείας τοῦ χείρονος καὶ τῷ θεῖῳ φόβῳ, ῥύθμισον τὸν νοῦν μου ὡς εὐσπλαχνος, ἐπιλαβέσθαι ζωῆς δι' ἧς ὀφθῆσομαι, δοῦλος γνήσιος, τοῦ ἐκ νηδύος σου λάμπαντος.

ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἀγίων τὰ σκάμματα, τῇ θεηγόρῳ γλώσσει σου, μέλπων Γερμανὲ ὕμνοις ἐνθέοις, τὴν τοῦ Σωτῆρος ἄρρητον κένωσιν, ἤνεσας πανσόφοις σου ᾠδαῖς, ὡς κιθάρα ἔμμουσος, καὶ θεόπνευστον ὄργανον.

Σοφία τῶν λόγων σου, τὸν ἀσεβοῦντα ἄνακτα, ἤλεγξας ὡς θεῖος Ἰεράρχης, ὡς ἀθετοῦντα τὴν τῶν Εἰκόνων τιμὴν· ὄθεν ἀληθείας ἀρραγῆ, στύλον σε γινώσκωμεν, καὶ θεμέλιον ἄσειστον.

Γενναίως ἀνθέστηκας, προπολεμῶν στερρότατα, Πάτερ τῆς ὀρθῆς ὁμολογίας, τοῖς κενοφώνοις δόγμασιν Ὅσιε, σέβων τὴν ἐν σώματι μορφήν, ἦν σώζων τὸν ἄνθρωπον, ὁ Δεσπότης προσέλαβε.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ κατεσκήνωσεν, ὁ Λόγος ὁ Ὑπέρθεος, καὶ ἐκ σοῦ λαβῶν Ἀγνή τὴν σάρκα, ὤφθη τῷ κόσμῳ Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, οὗ τὴν ἐν σαρκὶ περιγραφὴν, Γερμανὸς ὁ πάνσοφος, ὀρθοδόξως ἐκήρυξε.

ᾠδὴ στ'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Ράβδῳ τῶν θείων δογμάτων σου, σαφῶς τὴν Ἐκκλησίαν ἐποίμανας, λόγοις καὶ πράξεσιν, ὡς Ἀποστόλων ὁμότροπος, Ἀρχιερεῦ Κυρίου, ἀξιοθαύμαστε.

Ἀκούσας Πάτερ τῶν λόγων σου, ἐμβρόντητος ὁ ἄναξ ὁ δειλαιοσ, Γερμανὲ πέφηνεν· οὐ γὰρ ἠνέσχετο Ἅγιε, τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, σκότος γενόμενος.

Ἰδὼν ψυχῆς σου τὸ ἄτρεπτον, ὁ Λέων Γερμανὲ ἱερώτατε, γνώμη παράφρονι, ἐκ τῆς οἰκείας καθέδρας σε, κατάγει ὡς οὐδόλως, τούτῳ ὑπεῖκοντα.

Θεοτοκίον.

Ρεῖθροις τῆς σῆς ἀγαθότητος, τὴν ἀνικμον ψυχὴν μου καὶ ἄγρονον, Κόρη κατάρδευσον, ἵνα ζωὴν τὴν ἐνάρετον, Θεῷ καρποφορήσῃ, καρπὸν ὡς ὄριμον.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Οἰκονόμος ἄριστος, τῶν δωρεῶν τοῦ Σωτῆρος, ὡς εἰκὼν θεό-
γραφος, τῶν ἀρετῶν πέλων Πάτερ, ἔλαμψας, ἐν Ἱεράρχαις
ἀμέμπτω βίῳ· ἔδειξας, τὴν τῶν Εἰκόνων τιμὴν προσφόρως· διὰ
τοῦτο σοι βοῶμεν· Χαίροις τρισμάκαρ, Γερμανὲ ἔνδοξε.

Ὁ Οἶκος.

Ἐκ ρίζης Πάτερ εὐκλεοῦς, βλαστήσας ὡσπερ φοῖνιξ, ἐξήνθη-
σας Δαβιτικῶς. τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, καρποὺς τοὺς
ψυχοτρόφους· ἀμέμπτως γὰρ καὶ σωφρόνως, ἐν ὁσιότητι καὶ δι-
καιοσύνῃ πολιτευσάμενος, ἀπαθείας ἐδείχθης ὄργανον, καὶ τοῦ
Παρακλήτου σκῆνωμα πολύτιμον· ἐντεῦθεν ἱερατεύσας Θεῷ, ἐν
Κυζίκῳ μὲν πρόην. καὶ εἶτα ἐν τῇ βασιλίδι πόλει, ὡς Ἱεράρχης
μέγας καὶ θεοειδής, καὶ παγκόσμιος φωστήρ ἀνέλαμψας· καὶ τῶν
Εἰκονομάχων διαλύσας τὴν σκοτόμαιναν, Ὁρθοδοξίας διαυγάζεις
φῶς τοῖς βοῶσι· χαίροις τρισμάκαρ Γερμανὲ ἔνδοξε.

Συναξάριον.

Τῇ ιβ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Γερμανοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Χαίρων ἀφείς γῆν Γερμανὸς καὶ γῆς θρόνον
Γῆς Δημιουργοῦ τὸν θρόνον χαίρει βλέπων.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ πάντων σου τῶν
Ἀγίων, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Β Ι Ο Σ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ὁ περίδοξος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γερμανὸς ὁ Α'. ἐγεν-
νήθη κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἦτο δὲ υἱός, τοῦ Πα-
τρικίου Ἰουστινιανοῦ, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος Δ'. ὁ

Πρωγωνάτος. Ὁ βασιλεὺς οὗτος καθιστῶν τὸ ἔγκλημά του βδελυρότερον, διέταξε νὰ εὐνουχισθῆ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ θύματος, ὁ κατόπιν περίφημος Πατριάρχης Γερμανὸς ὁ Α΄. Ἡ καταδρομὴ καὶ κάκωσις αὕτη δὲν ἀπήλπισε τὸν ὄρφανὸν παῖδα, τὸναντίον τὸν ἔκαμε νὰ προσηλωθῆ περισσότερο εἰς τὰ Θεῖα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἠρύετο παρηγορίαν καὶ ἐνίσχυσιν.

Ἐπειδὴ ὁ νεαρὸς Γερμανὸς ἦτο εὐπορος, ἀπεφάσισε κατὰ τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν νὰ ἐπισκεφθῆ τὰ Ἱεροσόλυμα, εὐλαβῆς προσκυνητῆς τῶν Ἁγίων Τόπων. Ἐπεδόθη δὲ μετὰ μεγίστου ζήλου εἰς τὴν μελέτην τῶν Ἁγίων Γραφῶν, καὶ κατέστη ἰκανώτατος εἰς τὴν ὀρθόδοξον Θεολογίαν καὶ συγχρόνως εἰς τὰ ζητήματα τῶν διαφόρων αἱρέσεων. Ἐχειροτονήθη ἐνωρὶς Ἱερεὺς, καὶ ἐπὶ Πατριάρχου Κύρου, τῷ 705 προήχθη εἰς ἐπίσκοπον Κυζίκου. Τότε, δοθείσης ἀφορμῆς ἐπολέμησε λαμπρῶς τὴν αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν μολονότι αὕτη διετελεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῆς αἱρέσεως ταύτης ἦτο αὐτὸς ὁ Πατριάρχης Κύρος, ὅστις καὶ κατεβιβάσθη τοῦ Θρόνου, περιορισθεὶς εἰς τὴν Μοῆν τῆς Χώρας.

Διάδοχος τοῦ Κύρου εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον ἀνεδείχθη ὁ διάκονος τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἰωάννης ὁ Στ΄. ὅστις ἦτο ὀπαδὸς τῆς αἱρέσεως τοῦ Εὐτυχοῦς καὶ Διοσκόρου.

Εὐτυχῶς ὁ αἱρετικὸς οὗτος Πατριάρχης ἀπέθανεν ἐνωρὶς καὶ ἐκλήθη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον ὁ ἐπίσκοπος Κυζίκου Γερμανὸς τὴν 11ην Αὐγούστου 715. Διασώζεται μάλιστα καὶ τὸ ἔγγραφον τῆς μεταθέσεώς του, ἀπὸ τὸν χρονογράφον Θεοφάνην, ἔχον οὕτω :

«Ψήφω καὶ δοκιμασίᾳ τῶν θεοσεβεστάτων πρεσβυτέρων καὶ διακόνων καὶ παντὸς τοῦ εὐαγοῦς κλήρου, καὶ τῆς ἱερᾶς συγκλήτου, καὶ τοῦ φιλοχρήστου λαοῦ τῆς Θεοφυλάκτου ταύτης καὶ βασιλίδος πόλεως, ἡ Θεῖα Χάρις, ἡ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα συμπληροῦσα, μετατίθεται Γερμανὸν τὸν δσιώτατον Μητροπολίτην καὶ πρόεδρον τῆς Κυζίκου μητροπόλεως εἰς ἐπίσκοπον ταύτης τῆς θεοφυλάκτου καὶ βασιλίδος πόλεως».

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀνεφάνη ἡ αἵρεσις τῶν εἰκονομάχων ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου. Ὁ Λέων ἐζήτησεν, ὅπως ὁ Γερμανὸς ὁ Α΄. συντρέξῃ τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν ἀγίων εἰκόνων, ἀλλ' ὁ εὐσεβῆς καὶ γενναῖος Πατριάρχης ἠρνήθη. Εἶπε δὲ μετὰ θάρρους εἰς τὸν βασιλέα :

«Ὁ πόλεμος τὸν ὁποῖον κινεῖς, οὔτε πρὸς τὴν ἀληθῆ εὐσέβειαν εἶναι

σύμφωνος, οὔτε τὴν Ἐκκλησίαν ὠφελεῖ, οὔτε τὸ Κράτος. Τοῦναντίον προβλέπω, ὅτι μόνον ταραχαὶ θὰ προκληθοῦν, σάλος θὰ ἐγερθῆ, πάθη θὰ ἐξαφθοῦν, ἠθικαὶ καὶ πολιτικαὶ δυνάμεις θὰ καταναλωθοῦν, χωρὶς ἢ κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων ἐπιχειρήσεις σου, νὰ στεφθῆ ὑπὸ ἐπιτυχίας».

Ἄλλ' ὁ Λέων ἦτο ἀμετάπειστος, καὶ κάθε ἡμέραν ἐπίεζε τὸν Πατριάρχην καὶ τὸν ἠπειλεῖ μὲ μέτρα βασανιστικὰ καὶ ἐξορίαν. Τότε ὁ Πατριάρχης τοῦ ὑπενθύμισε τὸν ὄρκον τὸν ὁποῖον ἔδωκε κατὰ τὴν στέφιν του εἰπών:

«Ἐν μηδενὶ σαλεῦσαι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ τῶν αὐτῆς ἀποστολικῶν καὶ Θεοπαραδότων θεσμῶν».

Ἀκόμη δὲ ἐτόνισεν εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι αὐτὰ ἦσαν ζητήματα τῆς ἀποκλειστικῆς δικαιοδοσίας Συνόδου Οἰκουμενικῆς. Ἄλλ' ὁ αὐτοκράτωρ εἶχεν ὄτα διὰ νὰ μὴ ἀκούῃ, καὶ προβάς εἰς διάφορα ἀντικλησιαστικὰ μέτρα ἠνάγκασε τὸν Πατριάρχην εἰς παραίτησιν. Ἡ περὶ ταύτης ἀπόφασις ἐλήφθη τὴν 6 Ἰανουαρίου ἔτους 730, καθὼς δὲ ἱστορεῖ ὁ Κεδρηνός, ὁ Γερμανός, ὁ Α'. ἐξερχόμενος τῶν ἀνακτόρων εἶπε διδακτικώτατα πρὸς τὸν βασιλέα. «Ἐάν εἶμι ἐγὼ ὁ Ἰωνᾶς, βάλετε με εἰς τὴν θάλασσαν· χωρὶς γὰρ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καινοτομῆσαι πίστιν, ὦ βασιλεῦ, ἀδυνατῶ».

Μετὰ τὴν παραίτησίν του ὁ Γερμανός ἰδιώτευσε ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ εὐρισκομένῳ εἰς τόπον λεγόμενον Πλατάνιον, καὶ ἀπέθανεν τὴν 12 Μαΐου 740. Ἐτάφη δὲ εἰς τὴν Μονὴν τῆς Χώρας, ὅπου ἐνεκλείοντο καὶ τὰ ὄστα τοῦ φίλου του καὶ συναθλητοῦ Πατριάρχου Κύρου.

Ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ Γερμανοῦ τούτου τῷ 718 ἡ Κωνσταντινούπολις ἐσώθη ἐκ βαρβάρου ἐπιδρομῆς. Καὶ τότε συνεπληρώθη ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, τοῦ ὁποῖου τὸν κανόνα ἀπὸ τοῦ «**Ἀνοιξω τὸ στόμα μου**» ἔγραψεν ὁ Ἀνδρέας Κρήτης.

Ὁ Γερμανός ἦτο προικισμένος ὄχι μόνον μὲ πυρίνην θερμότητα πρὸς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, ὄχι μόνον μὲ μεγίστην θεολογικὴν μόρφωσιν καὶ θάρρος φρονημάτων, ἀλλὰ καὶ μὲ προγνωστικὸν χάρισμα.

Διηγοῦνται οἱ ἱστορικοὶ Θεοφάνης καὶ Κεδρηνός, ὅτι μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ μετέβαινε πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Λέοντα, ἐπάτησεν ὀπισθεν τὴν στολήν του ὁ Σύγκελλος Ἀναστάσιος. Ὁ Πατριάρχης ἐγνώριζε καλῶς τὰς αἵρετικὰς δοξασίας τοῦ Ἀναστασίου, τὴν ἀχαλίνωτον κενοδοξίαν του, τὴν ἐπιθυμίαν νὰ καταλάβῃ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ ἔδωκεν εἰς τὸν Λέοντα, νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὸν κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων ἀγῶνα του. Ἐστράφη λοιπὸν πρὸς τὸν Ἀναστάσιον καὶ τοῦ εἶπεν:

«Μὴ σπεύδεις ἐγκαίρως μέλλεις νὰ χαιρετίσης τὸ Ἴπποδρόμιον».

Ἡ πρόρρησις ἐπαλήθευσε πλήρως. Μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Γερμανοῦ ὁ Λέων ἔφερεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Ἀναστάσιον. Ἄλλ' ὁ κατόπιν αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Κοπρώνυμος, ὑποπεύσας τὸν Ἀναστάσιον, ὅτι συνεργάζεται δολίως διὰ τὴν ἄνοδον εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τοῦ Ἀρταβάσου, τὸν ἐτιμώρησε χυδαιότατα, ἀλλὰ ἀξίως τῆς ἐλεεινότητος τοῦ χαρακτήρου του. Τὸν ἐκάθισεν ἀνάστροφα ἐπὶ ὄνου καὶ τὸν διεπόμπευσε, περιαγαγὼν αὐτὸν τοιοῦτοτρόπως ἀνὰ τὸ Ἴπποδρόμιον.

Τοιοῦτοτρόπως μετὰ 25ετίαν ἐπραγματοποιεῖτο ἡ προφητεία τοῦ Γερμανοῦ.

Ὁ Γερμανὸς ἐχρησιμοποίησε τὸν χρόνον του, γράφων βαρυσήμαντα ἔργα.

Σφύζονται ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, 1) περὶ αἱρέσεων καὶ Συνόδων, 2) τρεῖς ἐπιστολαί του, ἡ μία πρὸς Ἰωάννην, Ἐπίσκοπον Συνάδων, ἡ ἕτέρα πρὸς Κωνσταντῖνον, ἐπίσκοπον Νακολείας, ἡ τρίτη πρὸς Θωμᾶν, ἐπίσκοπον Κλαυδιουπόλεως, 3) λόγοι εἰς τὴν προσκύνησιν τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, καὶ εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

Προσέτι λόγοι δύο εἰς τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, ἕτερος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου, ἐν εἴδει διαλόγου, τρεῖς ἄλλους εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου.

Σφύζεται δὲ καὶ ὁμιλία του εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ σεβασμίου Ναοῦ τῆς Θεοτόκου καὶ εἰς τὰ ἅγια σπάργανα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν Πυρί.

Ενδεδυμένος ἱερῶς, Πάτερ Γερμανὲ θεηγόρε, ἱερωσύνης τὴν στολήν, Ἱεράρχης θεόληπτος πέφηνας, καὶ θεῶ ἱεράτευσας, ὡσπερ ἄγγελος ἐν κόσμῳ ἱεροφάντορ.

Σύνεσιν ἔχων ἀληθῆ, ἤλεγξας ἀσύνητον δόγμα, τὸ τὴν τιμὴν τὴν σχετικὴν, ἀκυροῦν τῆς Εἰκόνης θεόσοφε, τῆς κατ' ἄνθρωπον φύσεως, ἦν προσέλαβεν ὁ Λόγος δι' εὐσπλαχνίαν.

Θεολογῶν θεοπρεπῶς, τῆς Ὁρθοδοξίας τὸν λόγον, ἔρεσχελίαις ταῖς δειναῖς, τῶν ποικίλων ἀντετάξω αἱρέσεων, Γερμανὲ παμμακάριστε, ἀγαζόμενος τῷ φέγγει τῷ τρισηλίῳ.

Θεοτοκίον.

Ως τὸν ἀπάντων Ποιητὴν, τέξασα ἐν ὕλῃ βροτεία, ὑπὲρ κατάληψιν Ἀγνή, ὑπερτέρα πάσης κτίσεως πέφηνας. Οὐ τὸν τύπον τοῦ σώματος, ἐν εἰκόσι προσκυνοῦμεν θεογεννήτορ.

ᾠδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς.

Γνώσει τῇ ποικίλῃ διαπρέπων, σοφίας παντοδαποῦς Γερμανὲ ἔνδοξε, στύλος καὶ ἐδραῖωμα, Ἐκκλησίας γέγονας, σοφῶς πολιτευόμενος καὶ ψάλλων Ὅσιε. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ενθους μὲν ἀνύμνεις Ἱεράρχα, Κυρίου τὴν ὑπὲρ λόγον συγκατάβασιν, μελιρρύτοις ἄσμασι, τῶν Εἰκονομάχων δέ, τὴν ἄνοιαν διήλεγχε σοφοῖς σου ῥήμασι· διὸ ὁμολογίας στεφάνῳ, ὁ Χριστὸς σε Πάτερ, ἐδόξασεν ἀξίως.

Ρήσεσι τῶν θείων Ἀποστόλων, Πατέρων δὲ ταῖς ἀγίαις παραδόσεσι, Γερμανὲ ἐπόμενος, ὡς ποιμὴν πανάριστος, καὶ οἰκονόμος γνήσιος τῆς θείας χάριτος, τὴν τῶν Εἰκονομάχων μανίαν, ἡσχυνας παμμάκαρ, ὀρθῇ διδασκαλία.

Θεοτοκίον.

Αχραντε Παρθένε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων ἀγαλλίαμα, κόσμου καταφύγιον, καὶ βροτῶν διάσωσμα, ἐμὲ τὸν ἀπολλύμενον πολλοῖς ἐν πάθεσι, διάσωσον τῇ σῆ εὐσπλαχνία καὶ πρὸς σωτηρίας, ὁδήγησόν με ὄρκον.

ᾠδὴ θ΄. Ἄπας γηγενής.

Στέφος εὐπρεπές, ζωῆς αἰδίου σοι, Χριστὸς δεδώρηται, ὡς καλῶς τελέσαντι, τῆς εὐσεβείας τὸν δρόμον Ὅσιε, καὶ ἀσινῆ

τηρήσαντι πίστιν τὴν ἔνθεον, καὶ Ἄγγέλων, σύσκηνόν σε ἔδειξε, Γερμανὲ μετὰ τέλος τὸ ἅγιον.

Ἰθυνας καλῶς, καὶ λόγοις καὶ πράξεσι, καὶ θείοις δόγμασι, Γερμανὲ πανεύφημε, τῆς Ἐκκλησίας ἅπαν τὸ πλήρωμα, ὑπὲρ τοῦ θείου δόγματος, σαυτὸν προθέμενος, εἰς ἀγῶνας, καὶ κινδύνους Ὅσιε, ὡς Χριστοῦ μιμητῆς ἀκριβέστατος.

Μέγας ἀληθῶς, ἐν βίῳ γενόμενος, σοφίας χάριτι, Γερμανὲ μακάριε, μεγίστου θρόνου λαμπρῶς ἠξίωσαι, καὶ τοῦτον κατεκόσμησας μεγάλοις σκάμμασιν, εὐσεβείας, Ἱεράρχα μέγιστε, χαρισμάτων μεγάλων ἀνάπλεε.

Ὁρμον τῆς ζωῆς, τῆς ἄνω κατέλαβες, βίου τὴν θάλασσαν, ἀκυμάντως Ἄγιε, διαπεράσας αὔραις τοῦ Πνεύματος, καὶ τοῦ φωτὸς πεπλήρωσαι τοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν θεοφάντορ· δι' οὗ καὶ μὲ φώτισον, τὸν ἐν σκότει παθῶν πορευόμενον.

Θεοτοκίον.

Υψωσον Ἄγνη, ψυχῆς μου τὴν ἔφεσιν, πρὸς θεῖον ἔρωτα, καὶ τὸν νοῦν μου πλήρωσον, φωτὸς ἀύλου ἐπιστασία σου, ὡς ἂν φωτὸς πορεύσωμαι τὴν τρίβον Δέσποινα, καὶ πρὸς φέγγος, φθάσω τὸ ἀνέσπερον, τῆς χαρᾶς τοῦ Υἱοῦ σου Πανάχραντε.

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Ὡς Ἱεράρχης θεῖος καὶ θεηγόρος, πολυειδῶς παιδρύνεις τὴν Ἐκκλησίαν, λόγῳ καὶ σοφίᾳ τε καὶ χάριτι, καὶ πολιτεία κρείττονι· διό σε ἀνευφημοῦμεν, ὦ Γερμανὲ θεοφάντορ.

Καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους.

Ἰστῶμεν στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν Ἱεράρχην Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν, ὡς πεπλησμένον
θείας, ἀληθῶς φωταυγείας, τῶν θείων Ἀποστόλων τὸν μιμη-
τήν, Γερμανὸν τὸν θεόσοφον, ἵνα πρεσβεύῃ ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν,
πρὸς Χριστὸν τὸν μόνον εὐσπλαχνον.

Τῇ θεοσόφῳ σου γλώσση καὶ θεορρήμονι, διήλεκται ἡ γνώμη,
ὡς ἀντίθεος οὔσα, καὶ πλήρης ἀπονοίας αἰρετικῆς, Ἱεράρ-
χα τοῦ Λέοντος, καὶ ἡ τιμὴ τῶν Εἰκόνων ἡ εὐσεβῆς, θεοφρόνως
πεφανέρωται.

Ἱεραρχίας τὴν χλαῖναν τὴν θεοῦφαντον, πνευματικαῖς καμάτοις,
τοῦ ἀμέμπτου σου βίου, τελέσας λαμπροτέραν Πάτερ σοφέ,
μετὰ δόξης ἀνέδραμες, ἔνθα Χριστὸς πρῶτος πάντων ὑπὲρ ἡμῶν,
εἰσελήλυθε μακάριε.

Τῆς εὐσεβείας τὸ στόμα τὸ θεοκίνητον, ὁ Γερμανὸς ὁ μέγας,
τοῦ Χριστοῦ Ἱεράρχης, τὸ γέρας τῶν ἁγίων Ἱεραρχῶν, Ἐκ-
κλησίας τὸ σέμνωμα, ἀξιοχρέως τιμάσθω νῦν παρ' ἡμῶν, ὡς ἡμῶν
πρέσβυς πρὸς Κύριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ μελέτῃ τῶν θείων Γραφῶν, σεαυτὸν παρασχόμενος, καὶ ταῖς
ἐκεῖθεν ἀκτίσι, τὸν νοῦν καταυγασθείς, τῆς ἱερωτάτης ἱεραρ-
χίας, σκεῦος καθαρὸν, καὶ φωτὸς ἔμπλεων ἀνεδείχθης, Γερμανὲ
Πατὴρ ἡμῶν. Ὅθεν καὶ ταῖς σοφαῖς σου διδασκαλίαις τὸ τοῦ
Χριστοῦ ποίμνιον, εἰς νομὰς ζωηφόρους ὁδηγήσας, καὶ Γραφι-
καῖς ἀποδείξῃς, τὴν τῶν Εἰκονομάχων αἵρεσιν στηλιτεύσας, τῆς
Ὁρθοδόξου πίστεως, πρόμαχος ἐγένου, καὶ φυλακαῖς καὶ θλίψεσι
προσεπέλασας· καὶ νῦν παριστάμενος Χριστῷ, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ Ἁγίου ἡ γ'. καὶ στ'. ᾠδή. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου, 13ῃ Νοεμβρίου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ὁ τῆς χάριτος θησαυρός, Γερμανὲ παμμάκαρ, Ἱεράρχα Πάτερ σοφέ· χαίροις θεῖον γέρας, Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῶν σοὶ ὁμωνύμων, ἐν βίῳ ἔφορος.

Δίστιχον.

Γέρας Γερμανὲ παράσχου Πάτερ θεῖον
Γερασίμῳ μέλψαντι τὰς ἀρετάς σου.